

53. fejezet - Születésnapok

Néhány nappal a Rend feloszlatását követően Harrynek sikerült meggyőznie Pitont arról, hogy látogassák meg McGalagony professzort a Roxfortban. A férfi kellenlően ugyan, de végül beleegyezett, hogy segíti a fiút terveinek végrehajtásában.

Az igazgatónő az iskola kapujában fogadta őket, és körbevezette vendégeit az épületben, ahol már javában zajlott az újjáépítés. Az iskola tanárai, néhány mágikus-építészeti szakember segítségével - akiket a meglepően előzékenynek mutakozó minisztérium küldött -, folyamatosan dolgoztak, hogy szeptember elsejére, az új tanév kezdetére minden készen legyen. Mindketten furcsa érzéssel vették tudomásul, hogy körútjuk végállomása a Titkok Kamrája volt. Piton sötét tekintettel méregette a nyomasztó emlékü események helyszínét.

A hatalmas csarnok ezúttal teljesen más hangulatot árasztott, mint bármikor ezelőtt, amikor Harry itt járt.

A falakat meleg fényű, lebegő gömbök sokasága világította meg, fényárban fürösztve még a hajdan homályba burkolozó zugokat is. A márványpadlón vastag, puha szőnyegfolyam futott végig az oszlopsorok között, mely négyfelé válva, a házak színeiben tündökölve ölelte körül a lépcsőzetes ereklyetartó emelvényeket. A terem hátsó falát borító óriási, plafonig érő szobor is másképp festett, mint eddig: Mardekár Malazár kerekre tátott szájnilyását ugyanis egy sima, fehér márványlap zárta el a kíváncsiskodó tekintetek elöl.

Harry kérdő tekintetét látva az igazgatónő nyomban magyarázattal szolgált a változtatásra.

- Még mindig dolgozunk a föld alatt húzódó járatok feltérképezésén, ezért, hogy elkerüljük a kellemetlen meglepetéseket, elzártuk a látogatók elöl a baziliszkus folyosóit. Később majd kibővítetjük a hajdani kigyófészkek termét, amit szükség esetén főhadiszállásként, vagy akár óvóhelyként is használhatunk. A vakjáratokat lezárva tároló helyiségeket hoztunk létre, ahol mágiával tartósított élelmiszer és vízkészlet áll majd rendelkezésünkre vészhelyzet esetén.

- Gondolja, hogy Voldemort halála után is veszély fenyegeti az iskolát? - kérdezte aggódva Harry.

- Remélem, soha nem lesz szükség rá - válaszolta fejét csóválva a boszorkány. - Szeretném hinni, hogy a veszély véget ért, ám nem lehetünk biztosak benne, hogy a történelem nem ismétli meg önmagát.

- Nem hittem volna, hogy ilyen komoly védelmi előkészületeket tesz majd - szolt közbe Piton. Összefon karjai, és gúnyosan felvont szemöldöke ellenére elismerés csendült ki szavaiból.

- Az ördög sosem alszik - húzta ki magát McGalagony. - Még egyszer nem kerülhetünk ilyen helyzetbe.

- Ha már itt tartunk... - vetette közbe Harry. - Gondolt már rá, hogy valamilyen védelmi rendszerre lenne szükség az ereklyék biztonsága érdekében?

- Úgy vélem, megbízhatunk Bill Weasley biztonsági varázslataiban, és Flitwick professzor búbájaiban - felelte kimerően az igazgatónő. - Ha ez kevésnek bizonyul, akár még manó-varázst is alkalmazhatunk a biztonság kedvéért.

- Azt hiszem, lenne más megoldás is. - Harry a kék selyempárnán nyugvó, füstszínű erezetekkel átszótt kristály fülönfüggőkre pillantott. - Hollóháti Hedvig ereklyéje hosszú éveken át nagyon megbízható kezekben volt. Ez a... személy ráadásul jogos örököse a függőknek, így közvetlenül érdekelt benne, hogy ne kerüljön még egyszer illetéktelen kezekbe.

- Kiről van szó? - Az igazgatónő arca meglepetést tükrözött.

- Mrs. Eleonora Eileen Prince az illető. Az anyai nagyanyám - adta meg a választ fintorogva Piton.

- Ugye nem mondják komolyan? Egy kísértet? - hüledezett a boszorkány.

- Fogja fel úgy, Minerva, hogy legalább nem kell fizetést adni neki - érvelt Piton, érezhető iróniával hangjában, majd hanyagul az ereklyék felé intett. - Nála elkötelezettebben senki nem óvna ezeket itt, ebben biztos lehet!

- Van valami más oka is, hogy ezt a megoldást javasolják? - fordult látható fenntartásokkal a bájitalmesterhez. A férfi Harry felé intett, jelezve, hogy övé a felelősség, beszéljen hát tovább.

A fiatalember lesütötte szemeit.

- Valójában ígéretet tettem neki, hogy ha sikerül sértetlenül megszerezni az ereklyét, visszajuttatom hozzá - válaszolta zavartan, mint a büntetómunka kiosztását várná, némi tanórai rendetlenkedését. - Szerintem szívesen vállalja a többi ereklye őrzését is, ha ez az ára annak, hogy az ékszer közelében maradhasson. Retteg attól, hogy valaki birtokba veheti rajta kívül. Ez nála valami rögeszme.

- Nem hallott még róla, Potter, hogy minden kísértet a halálának helyszínéhez van kötve? Legfeljebb ott, vagy végső nyughelyének környékén kísérthet, és képtelen messzebbre eltávolodni tőle.

- Már végeztünk egy kis kutatást a témában - vetette közbe Piton mogorván. - Van rá lehetőség, hogy a lélek lenyomatának kötelékét egy a halálával kapcsolatban álló konkrét tárgyhoz kapcsoljuk. Ezzel együtt a kísértet állandó tartózkodási helyét is megváltoztathatjuk.

- A szükséges varázslat leírása megtalálható Dumbledore professzor egyik könyvében, az igazgatói magánkönyvtárban - tette hozzá Harry, aki pontosan emlékezett rá, hogy kutatásaik során hol találkoztak már ezzel a varázslattal.

- Rendben. Utánanézek, és megfontolom az ajánlatukat - adta meg magát McGalagony professzor, majd a fiúhoz fordult. - Annak kifejezetten örülök, hogy magára is ragadt valami Miss Granger olvasottságából, de legközelebb jobban gondolja meg, Potter, mire adja a becsületszavát!

- Ígérem, így lesz.

Miután az alapítók festményén keresztül elhagyták a Titkok Kamráját, mindhárman felmentek a hetedik emeletre, a Szükség Szobájába. A Rend főhadiszállásaként megjelenő helyiség most jóval kisebb volt, mint máskor. Mindössze három szék állt a kicsire zsugorodott, kerek asztal körül, amely mellett még mindig ott lógott a falon Albus Dumbledore portréja. Valójában éppen ezért jöttek. Nem verheték nagyobbra, hogy szükségük van egy portréra a volt iskolaigazgatóról, mert akkor regisztrálni kellett volna a minisztériumban, hová kerül. Helyette a varázslatos szoba mágiáját kellett kijátszaniuk valamiképpen, hogy magukkal vihessék a képet Dumbledore Menedékébe. McGalagony professzor és Piton néhány összetett varázslattal oldották meg végül a feladatot.

Az igazgatónő magával hozott egy üres, fehér vásznat tartalmazó képkeretet, majd egy speciális varázslat segítségével mágikus másolatot készített a falon függő festményről. A másolat azonban teljesen mozdulatlan volt, akárcsak a mugli képek. Ezután következett a neheze. Piton egy ismeretlen nyelvű varázslatot mormogva pálcáját a festményen szunyókáló igazgató halántékához érintette. Harry meglepetten látta, hogy amint elhúzza a pálcát végét, egy vékony, nyúlós, ezüstös fonál ragadt hozzá. Pontosan úgy festett, mint az emlékszálak, amiket eltávolítottak, hogy egy merengőbe helyezzenek. A férfi óvatosan vezette a lágyan hullámzó anyagot, és a mozdulatlan, képmásolathoz érintette. A szokatlan tulajdonságokkal bíró anyag, mintha önálló életet élt volna, Piton varázslatának utolsó szavaira elszakadt az eredeti portrétól, amely abban a pillanatban mozdulatlanra dermedt, majd beszívárogva az új festmény anyagába, egyszer csak nyomtalanul felszívódott.

A képen szundító Dumbledore professzor hirtelen megremegett, majd felpattantak a szemei. Átható, égszínkék pillantásával sorban végigmérte őket.

- Mi történt, Minerva? Mit tettek?

- Ne aggódjon, Albus - nyugtatta meg McGalagony, belé fojtva a szót. - Készítettünk egy kis meglepetést a maga számára. Legyen türelemmel, kérem.

Azzal egy fekete leplet varázslott elő, amit minden további magyarázat nélkül a képre borítottak. Piton kiábrándító varázst szórt rá, felnyalabolta, majd miután elbúcsúztak az igazgatónőtől, Harryvel együtt visszatértek Dumbledore Menedékébe.

***

Aberforth már izgatottan várta őket, és rögtön csatlakozott hozzájuk. Mindhárman néma ünnepélyességgel léptek be Dumbledore professzor hajdani dolgozószobájába.

Ardunnia Dumbledore meglepetten pillantott a letakart képet cipelő férfiakra. Kíváncsian fürkészte őket, akárcsak az ölében gubbasztó főnix, mely izgatottan kapkodta a fejét, és mocorogni kezdett a nő gyengéden simogató kezei alatt.

A három látogató sokatmondóan egymásra pillantott, majd néhány gyors pálcaintéssel átrendezték a szobát. Asszony képéhez közel, a tőle jobbra lévő falon kialakított üres helyre akasztották fel a fekete lepellettel borított, új festményt. Ardunnia kíváncsian nézegette, de továbbra is néma maradt. Tekintete ide-oda repkedett a három varázsló és a letakart keret között.

A látogatók szó nélkül az ajtóhoz vonultak, majd megálltak, és visszafordultak. Piton egyetlen apró intésére a fekete anyag köddé vált.

Ardunnia tágra nyílt szemekkel meredt szeretett férjének portréjára, miközben arcán a földöntúli boldogság könnyei csordultak végig. Albus Dumbledore ragyogó kék szemeiben szintén határtalan öröm csillogott, miközben Fawkes lágyan zengő, csodálatos trillái töltötték be a helyiséget. A mesés hangok megsimogatva lelküket, békét hoztak mindannyiukra.

Csendben elhagyták a helyiséget. Aberforth szomorkás mosollyal ajkán, Spottyval nyomában kilépett a rózsakertbe. Társai nem követték. Nem akarták megzavarni a gondolataiban elmerült férfit.

Piton és Harry egy darabig némán álltak a folyosón. Mindkettőjük szívében ott zengett még a főnix dala. Kivételesen a bájitalmester szája szegletében is felfedezhető volt egy halvány mosoly árnyéka. Harry felszabadultan rámosolygott.

A békés pillanat lassan feloldódott a lemenő nap vörös fényét felváltó félhomályban. A bájitalmester egyszer csak megfordult, és elindult a bájitallabor felé, Harry pedig magában tovább mosolyogva belépett a könyvtárba, mely meghitt hangulatával mintha visszaadott volna valamit a múltékon hangulatból.

***

A következő néhány hét Harry számára elsősorban tanulással telt.

A délelőtti órákat a bájitallaborban töltötte Pitonnal, ugyanis a férfi kifejezetten ragaszkodott hozzá, hogy segítsen neki a saját és a roxforti gyengélkedő készleteinek feltöltésében. Sokszor megkövetelte, hogy a fiú egyedül készítsen el egy-egy főzetet, amíg ő más bájitalokon dolgozott. Harry csak az első hét végén ébredt rá - amikor Hermione és Ron társaságában tanult az Odúban -, hogy a bájitalmester a hetedév második felének tananyagát készítette el vele.

A tipikusan mardekáros, Pitonra valló módszer ellenére örült a segítségnek, és ezentúl sokkal lelkesebben dolgozott vele a laborban. Igyekezett minél több fogást ellesni a férfitől, aki mogorvasága ellenére is mindig válaszolt a fiú kérdéseire.

Az ebédet és a meleg vacsorát általában Aberforth készítette, és Harry mindig szívesen segített neki. Különösen gondot viseltek rá, hogy a továbbra is mogorva bájitalmester ne maradjon ki egyetlen étkezésből sem. Ha néhanap feltűnően került a konyha környékét, egyszerűen odalebegtették az ételt ahol a férfi éppen tartózkodott.

Délutánonként az idős varázsló is segített Harrynek a tanulásban. Az öregnek még bátyja szerint is kiemelkedő tehetsége volt a transzformációkhoz, mi sem természetesebb hát, hogy apránként végigvették a RAVASZ szintű átváltoztatás tananyagot.

Vacsora után Harry rendszerint beült a könyvtárszobába. Mivel minden hétfőn elment anyagot gyűjteni a Mágiaügyi Minisztérium könyvtárába, egész hétre el volt látva olvasnivalóval. Elsősorban a varázs jog gyakorlata, és a halálfalók elleni peres ügyek érdekelték. Többször is konzultált Dumbledore professzor festményével, aki mint a Wizengamot hajdani főmágusa sokat segített a felkészülésben: Jó tanácsokkal látta el Harryt, hogyan érveljen, és milyen bizonyítékokra támaszkodva képviselje majd Piton védelmét.

Ardunnia képe ilyenkor figyelmesen hallgatta őket, és kedvesen mosolygott, miközben a főnixet simogatta. Ezután is ritkán hallották a hangját, de nyilvánvaló volt, hogy férje portréjával rendszeresen beszélget. A dolgozószoba ajtaja előtt elhaladva néha csengő, női hangok foszlányai szűrődtek ki, ám mindegyikükben volt annyi tapintat, hogy ne álljanak meg hallgatózni. A legérdekesebb azonban a főnix viselkedése volt. Fawkes ugyanis ezentúl felváltva tartózkodott a két egymás mellett függő festményen: hol Dumbledore professzor ölében gubbasztott, hol pedig Ardunniában, és ez a helyzet láthatóan mindkettőjüket boldogsággal töltötte el.

Harry nap, mint nap figyelemmel kísérte a halálfalók tárgyalásait, azonban személyesen egyiket sem jelent meg egyszer sem. Kingsley, aki rendszerint taniként szerepelt, és Percy, aki a jegyzőkönyveket vezette, felajánlották neki, hogy minden apróságról pontról pontra beszámolnak, sőt, ha kell, még a tárgyalásokkal kapcsolatos emlékeiket is szívesen megosztják vele, hátha kiderül valami, ami kapcsolatba hozható Piton halálfaló vagy áruló szerepével. A védelemnek elengedhetetlenül fontos volt, hogy ezekről az információkról is tudjon, illetve szükség esetén kiépíthesse a védekezést a felmerülő újabb vádak ellen, ha a halálfalók bosszúból még inkább be akarnák feketíteni az árulót.

Harry arra is szakított időt, hogy Rufus Scrimgeournak tett ígéretéhez híven nyilatkozzon a Reggeli Prófétának Voldemort pusztulásáról. Ezek után végre megérhette, hogy legalább a minisztérium felől nem érték többé támadások.

Ami kellemetlenséget okozott, az kivételesen a Hírverő volt. A lap egy vadonatúj cikksorozatát indított, melynek minden részében más-más iskola-, háztársa, vagy ismerőse nyilatkozott a *Kis Túlélőről, Aki Megmentette A Varázsvilágot*. Egyáltalán nem volt Harry ínyére ez az újfajta népszerűség, pedig ezúttal olyanok szólaltak meg, mint Luna Lovegood, Neville Longbottom, Hagrid, sőt, még a meglepő gyorsasággal szabadult Stan Shunpike is nyilatkozott.

Úgy döntött, ideje tennie valamit, hogy legalább a barátai ne keltsék tovább körülötte a hírverést. Egy rövid levélben sikerül felhívnia rá a főszerkesztő, Mr. Lovegood figyelmét, hogy a többiek helytállását és példátlan hősiességét is illene végre megfelelő módon méltatnia, így Harry legnagyobb megkönnyebbülésére a sorozat ezentúl *Hétköznapi Hősök* címen folytatódott, és a harc többi résztvevőjét dicsőítette.

Amikor már meglegelte, hogy amint kiteszi a lábát Dumbledore Menedékéből, baglyok serege repked körülötte vadidegenek leveleit kézbesítve, Aberforth tanácsára postafiókot bérelt az Abszol Úton lévő, Postabagoly Szolgálatnál. Remélte, hogy ennek is vége szakad egyszer. Már úgy érezte, betemeti ez a nyomasztó népszerűség, ami minden eddigit felülmúlt, amikor Ginny és Hermione a segítségére siettek. Látták, hogy a fiúnak sem ideje, sem kedve nincsen egyenként válaszolni a temérdek üzenetre, ezért ők elvállalták, hogy mindenkinek elküldik Harry udvarias, de visszafogott válaszában mágikus úton sokszorosított példányát.

A könyvtárszobában esténként néha csatlakozott hozzá Aberforth is, akivel ilyenkor játszottak egy-egy parti robbantós snapszlit, elüldözve Pitont még a helyiség környékéről is. A bájtalmester szinte mindig kivárta, amíg Harry végez jegyzeteinek tanulmányozásával, és elhagyja a könyvtárat. Ilyenkor magányosan letelepedett az egyik karosszékbe, és könyveibe temetkezett, hogy elűzze az álmatlan éjszakák nyomasztó csendjét.

Harry reménykedett benne, hogy eljön az a nap, amikor a férfit sikerült kihívnia egy sakkpartira, hogy kizökkentse kissé magának való hangulatából. Ron ugyan sokkal jobban játszott, mint ő, de úgy érezte, megéri a vereség és néhány gúnyos megjegyzés, ha eléri vele a kívánt hatást. Ez az alkalom azonban még váratott magára.

Aberforth hétvégeként sokszor ellátogatott a Roxfortba, hogy segítsen az igazgatónőnek, aki láthatóan számított rá, és adott a véleményére. Az idős férfi fanyar modorát kellemessé színezte a derű, mely annak volt köszönhető, hogy végre értelmes munkában vehetett részt McGalagony professzor oldalán.

A nyár folyamán Harry minden szombatot és vasárnapot az Odúban töltött a barátaival.

Ginny, Ron, Hermione és az egész Weasley család mindig kitörő örömmel üdvözölték Harryt. Időbe telt, de végül elfogadták, hogy a fiú bizonyos szempontból megváltozott, és már nem gyözködtek állandóan, hogy költözzön hozzájuk, az Odúba. A legnehezebb az volt, míg sikerült elérnie, hogy kedvese beérje a közösen töltött hétvégékkel, és néhány kettesben töltött órácskával. Hogy ne legyenek a család szeme előtt, délutánonként, tanulás után négyesben seprűre pattantak, és a közeli, erdővel borított dombokhoz repültek. Itt aztán rendszerint szétváltak útjaik. Végre kettesben sétálgattak, olykor kavicsokat gyűjtöttek a hűs vízű csermely partján, vagy összebújva hallgatták a madarak dalát és nézték a naplementét. Megbeszélték, hogy bár a Weasley család teljesen befogadta Harryt, visszafogják magukat előttük, amíg Ginny nagykorú nem lesz. Szerencsére addig már csak néhány hét volt hátra. A szerelmes együttlétek öleléseinek és csókjainak gyorsan elfutó percei addig is boldoggá tették őket.

Hétvégeként Piton szinte mindig egyedül volt a házban, és Harry sokszor gondolt rá aggódva távollétei alatt. A férfit legtöbbször különösen mogorva hangulatban találták vasárnap este, bár ő kikérte magának a felesleges, és számára kifejezetten kellemetlen törődést. Azt mondta, élvezzi a magányt, de nyilvánvaló volt, hogy ez legfeljebb az első napon van így. Ilyenkor úgy tűnt, valóban szüksége van az áhitott egyedüllétre. Ám vasárnap estére feltehetőleg már ő is ráébredt, hogy akár bevallja magának, akár nem, hiányolja a társaságot, vagy legalábbis a többiek jelenlétének nyomait

maga körül. Aberforth és Harry azonban nagy bölcsen meghagyták abban a hitében, hogy nem vettek észre mindebből semmit.

***

Ahogy teltek a hetek, a Wizengamot sorban nyilvánosságra hozta a halálfalók ügyeiben hozott ítéleteket. Egymás után kerültek az Azkabanba Voldemort hírhedt belső körének elfogott tagjai, többek között: Mulciber, Nott, Crak, Monstro, Alecto és Amicus Carrow. Őket sorban követte a többi halálfaló, akiket letartóztattak a Roxfort területén a támadás után.

Perselus Piton volt az egyetlen, aki szabadlábban tölthette a tárgyalásáig fennmaradó időt, mert Harry Potter személyesen vállalt kezességet érte. A bájitalmester tárgyalását augusztus 20-ra tűzték ki.

A napok múlásával a férfi még magához mérten is egyre zárkózottabb és mogorvább lett. Nyoma sem volt már a békés hangulatú bájitalfőzéseknek. A varázsló szótlan volt, és ha csak lehetett, kerülte Harry és Aberforth társaságát, csupán Spottyt tűrte meg maga mellett.

A kneazel mintha megérezte volna kiváltságos helyzetét. Bárhová indult is Piton, árnyékként követte őt a házban, és mindig talált rá módot, hogy a közelében maradjon anélkül, hogy az útjában lenne.

Az álmatlanságtól szenvedő férfi továbbra is a könyvtárban töltötte a nyugtalan éjszakákat, elterelve gondolatait a közelgő tárgyalás várható kellemetlenségeiről. Spotty napról-napra, fokozatosan szelídítette meg a varázslót.

Először csak mellé kuporodva szunyókált a díványon. Amikor a bájitalmester végül beletörődött, és elfogadta kéretlen jelenlétét, apránként egyre közelebb húzódott hozzá. Napok teltek el mire elérte, hogy a férfi engedje, hogy az oldalának dőlve halkan doromboljon neki, és félig lehunyt, aranysárgán ragyogó szemével hunyorogjon rá, miközben olvas. Újabb napok teltek el, mire a pettyes bundájú jószág fejét Piton térdén nyugtatva, félig az ölében fekvé osztotta meg vele az éjszakai órák nyomasztó csendjét. Piton észre sem vette mikor kezdték karcsú, hosszú ujjai lágyan cirógatni Spotty selymes bundáját, doromboló muzsikát csalva elő a kényeztetett állatból.

Aberforth és Harry tisztában voltak a kneazel éjszakai programjával, és remélték, hogy Spottynak sikerül jó hatást gyakorolnia a komor varázslóra, vagy legalább elviselhetővé tenni számára a várakozás nyomasztó napjait.

***

A rengeteg tennivaló közepette, Harry majdnem megfeledkezett még saját születésnapjáról is.

Reggel, amikor felébredt, még félálomban nyújtózkodott, amikor valami hangosan koppant a padlón. Értetlenül, tapogatózva feltette a szemüvegét, és megmarkolta a sötét pálcát a párnája alatt. Tekintete előtt több, különböző méretű csomag bontakozott ki, melyek az ágy végében tornyosultak. Az egyik, egy nagyobbacska, ugráló unikornisokkal díszített papírdoboz a szőnyegen hevert.

Csakis Aberforth keze lehet a dologban - gondolta, hiszen már régebben tisztázták, hogy Dumbledore Menedékébe sem a bagolyposta, sem a Roxforti házimanók nem kézbesíthetnek küldeményt.

Lehajolt és felvette a nyújtózkodáskor lerúgott csomagot, remélve, hogy nem volt benne semmi törékeny.

A Weasley szülők ajándéka volt: egy pár kötött gyapjúzokni, és egy csomag ínycsiklandó illatú sütemény. Lelkesen bontogatta tovább a csomagokat.

Hermione ismét könyvet vett neki, azonban ezúttal nem kifejezetten a sötét varázslatokkal kapcsolatosat: *A bájitalok szerepe az aurorok munkájában*. Úgy látszott, nem bírta célzás nélkül hagyni a fiú újonnan felfedezett tehetségét.

Rontól egy sárkánybőr kviddics kesztyűt kapott, arra célozva, hogy ezután nem hanyagolhatja el tovább kedvenc sportját.

Remus és Tonks egy nagy doboz csokibékát küldtek, és a mellékelt levélben tájékoztatták, hogy néhány nappal ezelőtt összeházasodtak. Harry meglepetten olvasta fogadott keresztapja sorait, de meg tudta érteni, miért nem tartottak látványos lakodalmat: a férfi így is nehezen adta be a derekát, a felhajtást azonban nem tudta volna elviselni.

Egy ormótlan papírcsomagból Hagrid ajándéka került elő: egy valódi hippogriff toll pennakészletet kapott.

A következő ajándék hangos pukkanással szétduzzant, amint Harry megérintette rajta a szalagot. A pukkanást kísérő fehér köd eltűnével láthatóvá vált, hogy a szobát teljesen elborították a szívárvány minden színében játszó lufik, lampionok, szalagok és pillanatok alatt bokáig ért a konfetti. Nyilvánvaló volt, hogy az ikrek küldték. Széles vigyor terült el Harry arcán arra gondolva, mit szólna most szobája látványához Piton. A mellékelt levélben Fred és George meghívták az Odúba, a Ginny nagykorúsága alkalmából szervezett születésnap bulira. A fiú nagyon örült, hiszen eddig minden alkalommal bagolypostával, vagy a manók segítségével jutatta el kedvesének az ajándékokat, sosem volt még hasonló programon. Biztos volt benne, hogy nem hasonlít majd Dudley szülinapi bulijaira, amiket ő csak a szobájába bezárva hallgathatott.

A következő csomag Ginny ajándéka volt, egy különleges pergamenkészlet. Rögton látszott, hogy ez is a Weasley Varázsvicc Vállalat terméke. A tájékoztató szerint a mellékelt pennával írt levél a pecsét feltörésekor megváltoztatja tartalmát, ha nem a címzett bontja fel, és egy hosszú, unalmas iskolai beszámoló olvasható rajta Binns professzor mágiatörténet óráiról. A lány már előre gondolt rá, hogy a következő tanév nagy részében csak levélben és az oda-vissza tükör segítségével tarthatják majd a kapcsolatot. Harry máris érezni kezdte a lány szívbemarkoló hiányát.

A takarón már csak két apró dobozka hevert. Kíváncsian bontotta ki őket. Az első egy tértágító bűbájjal, és törésálló varázslattal kezelt, apró cikeszekkel pöttyözött bögrét tartalmazott, Harry reggeli mérhetetlen kakaófogyasztására utalva. Rögton tudta, hogy csakis Aberforth-tól kaphatta.

A másikkól az intarziás bájitaltartó ládika került elő, teljesen feltöltve a speciális életmentő főzetekkel, és egy kerek, fekete bezoárkövel.

***

Ginny születésnapja augusztus 11-én, keddre esett, ezért a lány nem számított még családi ünnepségre sem. Ron, Charlie és a szülei reggel felköszöntötték, azután édesapja elment dolgozni, mint minden reggel, édesanyja pedig szokás szerint sütött, főzött a konyhában.

Az egyetlen szokatlan dolog az volt, hogy furcsa módon ezúttal nem tartott igényt leánya segítségére, pedig ő kivételesen még fel is ajánlotta. Most, hogy nagykorú lett, betöltve tizenhetedik életévét, végre mágiát is használhatott volna a konyhában, nem csak krumpli pucolót és mosogatórongyot. Végül inkább úgy döntött, kiélvezi hirtelen támadt szabadidejét, és a nap nagy részében Ronnal és Charlie-val kviddicseztek a hátsó kertben.

A meglepetésvendégek: Harry, Hermione, Luna, Neville, Parvati és Padma Patil, Colin és Dennis Creevey, Hannah Abbott és Susan Bones, valamint természetesen Fred, George, Mr. Weasley, Bill és Fleur mindannyian az Abszol Úton, az ikrek boltjában gyülekeztek. Arthur Weasley közbenjárásával, pontban este hatkor közös zsupszklubbal érkeztek az Odú kertjébe. Néhány perccel utánuk megjelent Hagrid, Remus és Tonks is.

A konyhába lépve, már terített asztal várta a vendégeket. Mindannyian suttogva köszöntötték Mrs. Weasleyt, és a lehető legcsendesebben elfoglalták helyüket a sötétben, mialatt a hátsó kertben Ron és Charlie lefoglalták Ginnyt az utolsó pillanatig. Az ikrek öklömnyi ezüstös golyókat helyeztek el a helyiség legkülönbözőbb pontjain, a többiek pedig sorra letették ajándékaikat a gyönyörű és gusztusos születésnap torta köré. Hagrid mindössze egyetlen széket tört darabokra helyezkedés közben, Tonks pedig sikeresen leverte a konyhapultra kikészített Pukkanó Pezsgő üvegét. A fülrepezstő durranásra mindenki megdermedt, és némán várt a sötétben. Mrs. Weasley gyorsan eltűntette a romokat, majd sietve meggyőződött róla, hogy a mellette álló vajsörös üvegeknek nem lett bajuk. Harryt a mugliknál gyakran előforduló áramszünetekre emlékeztette a helyzet.

Ginny ijedten rontott be a fülrepezstő zaj hallatán, míg két bátyja szándékosan kissé lemaradva követte. A lány pálcáját előreszegezve, óvatosan lépett be a sötét helyiségbe, és egy néma varázslattal fényt gyújtott maga előtt.

- Anya, hol vagy? Mi történt?

Abban a pillanatban, amikor a pálcát körülölelő fénykör az asztal közelébe ért, hangos pukkanás sorozat hangzott fel, amitől fényesen tündöklő tűzijáték rózsák és liliumok töltötték be a konyhát. A szivárvány színei visszatükröződtek a mosolygó arcokról, és Ginny ámulatlan bámulta a káprázatot.

- Boldog születésnapot! - kiabálta mindenki, és sorban az ünnepelthez léptek, hogy megölelhessék.

A konyhát aranyló fény ragyogta be, és láthatóvá vált a Harry által már jól ismert Születésnap Varázspartinak nevezett lufi, lampion, szalag és konfetti dekoráció. Mrs. Weasley gondterhelten csóválta a fejét a bokáig érő konfetti áradat láttán, de lánya boldogságát látva végül csak legyintett, és nekilátott a torta felszeletelésének.

Az este csodálatosan telt, mert végre mindenki felszabadult volt, és vidám. A hajdani DS tagjai ismét együtt tréfálkoztak és beszélgettek, a többiek pedig a jövőt tervezgették.

A torta után Ginny sorra kibontotta ajándékait, és mindenkivel váltott néhány kedves szót. Luna ajándékát, egy mágiával tartósított bogycsokból és gyümölcsökből készült nyakláncot azonnal fel is vette, és nyomban helyet keresett az egyik szekrény tetején a Neville-től kapott Mérgező Muskátlinak, hogy az ne támadhassa meg a gyanútlan vendégeket.

Harry alig várta, hogy elcsituljon a lány körül a kavargás, és végre ő is átadhassa az ajándékát.

A konyha egyik sarkában álltak, Hagrid hátának jótékony takarásában, amikor a lány kibontotta a kezében tartott kis csomagot. Áhítással vette kézbe a leheletfinom anyagból készült, rugalmas anyagú kendőt. A lány kelme arany, narancs és vérvörös színekben játszott.

- Ha megkötöd, magától nem képes kibomlani, és ráadásul még a vizet is taszítja - magyarázta Harry. - Hogy a hajad ne zavarjon kviddics közben...

- Annyira szép, hogy bármikor viselném - vágott közbe Ginny, és szenvedélyes, szerelmes csókban forrtak össze.

- Ginny, hol vagy? - kiáltotta Percy, aki mindeddig nem tudott a lány közelébe jutni, mire Hagrid nagy lendülettel, előzékenyen félrehúzódott előle. Amikor a vendégek megpillantották a pirosló arccal szétrebbenő szerelmespárt, egy pillanatra mind elhallgattak. Mrs. Weasley elejtette a kezében tartott tányért, de az ikrek harsány rikkantásai megtörték a kellemetlen pillanatot.

- Hurrá!

- Éljen a szerelmespár!

A következő pillanatban újabb tűzijátékok villantak fel, és a vendégek feje fölött keringeni kezdett néhány sziporkázó denevér és minisárkány.

Mivel Ginny immár betöltötte tizenhetedik életévét, és a varázsvilágban mostantól nagykorúnak számított, senkinek nem lehetett ellenvetése, amikor napvilágra került a kapcsolatuk. Látszólag mindenki örömmel vette, hogy ők ketten egymáshoz tartoznak, sőt Fred és George kifejezetten megkönnyebbültek, hogy végre egyértelműen fény derült a régóta sejtett titkos lovag kilétére. Feltűnően büszkék voltak húguk választására. Tréfás, mégis meghatóan ünnepélyes keretek között gratuláltak Ginnynek, hogy sikerült behálózni *A Fiút, Aki Megmentette A Varázsvilágot*, és Harrynek, hogy végre felismerte *Anglia Leghevesebb Tűzrölpattant Boszorkányát*, de ezután már nem zaklatták őket. A továbbiakban inkább Ronnal csipkelődtek - természetesen Hermione háta mögött, hiszen vele egyáltalán nem volt kedvük ujjat húzni -, és kísérleti termékeik céltáblájának használták, vagy csak éles nyelvüket köszörülték öccsükön.

Az este folyamán mindenki kinyilvánította valami módon a véleményét a párocskáról.

Charlie már régóta sejtette, mi a helyzet, Ron pedig kifejtette, hogy bár már hosszú ideje tart a szerelem, ő végig éberem vigyázott húga erkölcsseire. Bill és Fleur kedvesen üdvözölték Harryt a családban, Hagrid, Remus és Tonks pedig kijelentette, hogy el sem tudtak volna képzelni jobb választást egyiküknek sem.

Mr. Weasley mindenesetre - miután szembesült egyetlen leánya választásával -, félig tréfásan megjegyezte, hogy Ginny addig nem mehet férjhez, amíg le nem teszi a RAVASZ-t, s ezzel mindkettőjüket meglehetősen zavarba hozta. Felesége a megszokottnál valamivel tartózkodóbb lett, ám továbbra is családtagként kezelte Harryt. Ezután azonban már nem erőltette annyira Harry hozzájuk költözését, sőt szokásává vált, hogy a legváratlanabb pillanatban látogatta meg a szerelmesek szobáit a legkülönfélébb apró-cseprő ürügyekkel. Így aztán igencsak megcsappant számukra a kettesben eltölthető idő.